

Razgovor

Varja Đukić, glumica, autor

Publika osjeća

Saradnja sa CNP

Vaša saradnja sa CNP-om traje dugi niz godina, pa tako imate iskustva i sa starom i sa novom pozorišnom kućom.

- Najprije sam u okviru petogodišnjeg angažmana bila član CNP-a, a sada igram u predstavi "Princeza Ksenija", u okviru redovnog repertoara, kao i u predstavama "Banović Strahinja" i "Jerma", u okviru gostujućih teataru. CNP mi je bila draga kuća i prije požara i gotovo da sam imala osjećaj krivice, jer se sve desilo nakon mog odlaska iz pozorišta. Kvalitet pozorišta, svakako, zavisi od sadržaja kojim se puni. CNP na repertoaru ima kvalitetne predstave, a publika osjeća neku vrstu promjene. Publika je svjesna vrste privilegije koju ima, jer, pored redovnih, može gledati i predstave gostujućih teataru. Takva vrsta repertoarske raznovrsnosti je prava rijetkost u većini pozorišnih kuća, pa se, u skladu sa tim, formira ukus i vrlo visok kriterijum publike.

Varja Đukić na sceni
(Foto: Dušan Mišić)

autor predstave "Tebi iz jučerašnje"

Ča promjene

O glumačkom iskustvu Varje Đukić najbolje svjedoči rad u pozorištima: Crnogorsko narodno pozorište, Jugoslovensko dramsko, Atelje 212, Dah teatar, festivalske produkcije Budva - Grad teatra i Bara, kao i uloge u TV-dramama i na filmu. Kreativnost ove glumice izražena je kroz njen autorski projekat - predstavu "Tebi iz jučerašnje", koja je inspirisana poezijom velike ruske pjesnikinje, **Marine Cvetajev**. O samoj ideji ovog projekta, Varja kaže:

- Najvažnije je da sam ostala istrajna u ideji, koja je u meni sazrijevala priličan broj godina. Ideja je nastala kada je priča iz moje perspektive izgledala drugačije nego što danas izgleda. Naravno, ne suštinski. U deset godina promijenio se odnos prema režimu, koji je Cvetajevu natjerao na egzil. Ali se suštinski nije promijenilo ništa u odnosu na sudbinu ljudi, koji se ne prilagođavaju onim sistemima koji uništavaju i potiru sve što im je predhodilo. To je jedna veoma tragična sudbina, za koju znaju čak i oni koji ne vole da čitaju poeziju, jer se radi o jednoj od najvećih pjesnikinja dvadesetog vijeka.

Šta je presudilo da takvu ideju pretvorite u predstavu?

- Smatrala sam da nema razloga da se pravi jaz između mog doživljaja ruske pjesnikinje ili nekog izuzetnog bića, uopšte, u nekom harizmatičnom okruženju. Kada sam shvatila da, sem mene i mojih saradnika, nema nikog više zainteresovanog da to prenese na scenu, odlučila sam se za projekat. U Centru za kulturnu dekontaminaciju, **Borka Pavličević** mi je pružila bezrezervnu podršku, pa sam zahvaljujući svemu tome, zajedno sa **Vedranom Vučićem**, koji je radio muziku i **Dunjom Obradović**, jednom veoma talentovanom djevojčicom, uspjela da napravim predstavu.

U predstavi "Tebi iz jučerašnje", Vi ste i glumica i reditelj. Na neki način trebalo je biti u predstavi i izvan nje?

- Da. Specifično, neobično teško. Nisam bila dovoljno svjesna i nije bilo neke vrste opterećenja, ali se ne bi usudila da uđem u projekt, da nisam bila ubijedena u to što radim. Tu je i iskustvo sa studentima gdje se kroz rad na ispitnim predstavama i vježbama, kao pedagog, upuštam u rediteljski rad. Naravno, to je daleko od svega onoga što režija podrazumijeva, ali stvara jednu vrstu sposobnosti, da se spolja uočavaju glumački procesi.

Mnogi će posle ovoga poželjeti i da vide predstavu. Postoji li realne šanse da predstava bude izvedena na sceni Crnogorskog narodnog pozorišta?

- Nadam se da ćemo napraviti dogovor, Crnogorsko narodno pozorište i Centar za kulturnu dekontaminaciju, i da ćemo predstavu igrati na novoj sceni CNP-a.

U razgovoru ste pomenuli rad sa studentima. Koliko se prožimaju uloge glumca i profesora?

- Na Fakultetu dramskih umjetnosti sam asistent, i sa studentima, završne godine glume, pripremam diplomske predstave. Oni su druga generacija studenata u mom pedagoškom radu, za koji sam se opredijelila iz osjećanja prilične odgovornosti prema prosecu školovanja glumca. Kada sam počela da radim, htjela sam da, prije svega, ostanem glumica i da to iskustvo stičem. Na taj način se stvara vrsta samopouzdanja, koje je veoma važno u pedagogiji glume. Zahvaljujući vrsti sprege između sopstvenog iskustva i stalne obaveze na fakultetu, uspjela sam da to samopouzdanje iz učionice iskoristim i za neke scene sigurnosti, kao i da ostanem u vrsti kontinuiranog radnog procesa. Mislim da glumci imaju organsku potrebu da budu, ako ne stalno, ono bar dovoljno često, na sceni - da bi se osjećali glumcima, da bi iz predstave u predstavu moglo da se traži nešto više, nešto novo, od samog sebe.

Nataša M. BULATOVIĆ